

Jóel könyve és a laodíceai Hetednapi Adventista Egyház – Harminckilencedik szám

Jeff Pippenger

2026-02-02

Harminckilencedik szám

A 2024 külső alfa alap-próbáját követő belső ómega zárókő-próba megköveteli a „magtár”, valamint a magtárban őrzött „eledel” meghatározását. A próba prófétikus, és van egy belső és egy külső igazságvonala. Vajon az ékkövek James White maradéka, vagy Isten Igéjének igazságai? Mindkettő.

9/11-kor Isten népe arra kapott elhívást, hogy megegye a kis könyvet, és visszatérjen Jeremiás ősi ösvényeihez, ahol akkor a fundamentumok letétettek. 9/11-kor nyilvánvalóvá vált, hogy amikor Jánosnak a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében azt mondták, hogy mérjen, két dolgot kellett megmérnie. Azt mondták neki, hogy mérje meg mind a templomot, mind az abban imádkozókat. Azt mondták neki, hogy hagyja el az udvart a 1260 év idejére, amikor a pogányok tapossák a szentélyt és a sereget. A szentély és a sereg: a templom és az abban imádkozók.

2023-ban ugyanaz az angyal, aki 9/11-kor alászállt, ismét alászállt, feltörve az Éjféli Kiáltás üzenetének pecsétjét, majd 2024-ben következett annak külső, alapvető próbája, hogy Róma jelképe vajon továbbra is úgy alapozza-e meg a látomást, ahogyan azt a milleriták számára tette.

A menny „megnyílt ablakai” a templom belső ómega-próbájának elérkezését és a „visszatérésre” szólító hívást jelzik. A próba két jelkép azonosítását követeli meg. Amikor a harmadik angyal 1844-ben megérkezett, majd ismét 9/11-kor, János azt a parancsot kapja, hogy mérje meg a templomot és az abban imádkozókat, ezáltal azonosítva a templom és az imádkozók megmérésének egy prófétai munkáját 2023-ban. Malakiás felveti a kérdést, hogy mi a „tárház”, és mi az „eledel”? Ugyanezek a kérdések Miller álmában így hangzanának: mi a „ládika”, és mik az „ékszerek”?

Miller álma a menny megnyílt ablakait azon pontként azonosítja, ahol a Jelenések könyve tizenkilencedik fejezetében megjelenő győzedelmes egyház fehér gyolcsba öltöztetve felemeltetik, hogy a Seregek Urának hadseregével együtt fehér lovakon lovagoljon. A megnyílt ablakok azok, ahol Malakiás áldása vagy átka kiárad. Miller nyitott ablaka az a hely, ahol a szemét eltávolítatják, és az ékszerek a ládikába gyűjtetnek.

A menny ablakaira való első utalás Noé történetében található, és amikor azok az ablakok megnyíltak, negyven napon és negyven éjen át esett az eső. Amikor az ablakok megnyílnak, nyolc lélek van a bárkán. A Vörös-tengernél történt keresztség negyvenévi vándorlást vezetett be, mígnem átkeltek a Jordánon. Amikor Krisztus később éppen azon a helyen megkeresztelkedett, negyven napra a pusztába vitetett. Amikor feltámadt, amint azt keresztsége előképezte, negyven napon át tanította a tanítványokat, mielőtt felment a mennybe.

Amikor az egyház a harcoló egyházból a diadalmas egyházzá változik, a harmincéves Dávid király negyven esztendeig fog uralkodni. A diadalmas egyházat egy próféta, egy pap és egy király képviseli. Az a próféta, aki harmincéves volt, amikor megkezdte huszonkét esztendő szolgálatát, Ezékiel volt, és ezt a szolgálatot akkor kezdte meg, amikor megnyíltak az egek.

És lőn a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, mikor a foglyok között voltam a Kébár folyó mellett, hogy megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. Ezékiel 1:1.

Harmincéves korában József papként kezdett uralkodni, és szembetalálkozott az iszlám keleti szelével, amely egyre súlyosbodó válságot idézett elő, s ez lehetővé tette Egyiptomnak, a tengerben fekvő sárkánynak, hogy megvalósítsa az egyvilágkormányzást. Abban a válságban József összegyűjtötte az élelmet a magtárakba.

2023 júliusában hang hallatszott a pusztában, majd Júda törzsének Oroszlánja megkezdte az Éjféli Kiáltás üzenetének pecsétjeinek feltörését. 2024-ben az alapvető külső alfa-próba két osztályt választott el egymástól, és a pecsétek feltörésének folyamata tovább folytatódott. Most pedig 2026-ban elérkezett a templom belső ómega-próbája, amely ismét két osztályt fog elválasztani egymástól.

Az a szent hét, amelyen Krisztus mint a Szövetség Követe sokakkal megerősítette a szövetséget, az udvar és a szenthely. 1844. október 22-étől addig, amíg Mihály fel nem támad (miként e szent hét végén is történt, amikor Istvánt megkövezték), van a Szentek Szentje. A tavaszi ünnepek e szent héten teljesebbek be, és ezek az ünnepek alfája; az őszi ünnepek pedig: a trombiták ünnepe az első napon, az engesztelés napja a tizedik napon, majd a sátoros ünnep a tizenötödiktől a huszonkettedik napig, az ünnepek ómegája.

„Hasonlóképpen a második adventre vonatkozó előképeknek a jelképes szolgálatban megjelölt időben kell beteljesedniük. A mózesi rendszerben a szentély megtisztítása, vagyis az engesztelés nagy napja, a hetedik zsidó hónap tizedik napján történt (3Mózes 16:29–34), amikor a főpap, miután engesztelést szerzett egész Izráélért, és így eltávolította bűneiket a szentélyből, előjött, és megáldotta a népet. Így azt hitték, hogy Krisztus, a mi nagy Főpapunk, meg fog jelenni, hogy a bűn és a bűnösök megsemmisítése által megtisztítsa a földet, és várakozó népét halhatatlansággal áldja meg. A hetedik hónap tizedik napját, az engesztelés nagy napját, a szentély megtisztításának idejét, amely 1844-ben október huszonkettedikére esett, az Úr eljövetele idejének tekintették. Ez összhangban volt a már bemutatott bizonyítékokkal, miszerint a 2300 nap ősszel ér véget, és a következtetés ellenállhatatlannak tűnt.”

Máté 25. fejezetének példázatában a várakozás és az elszunnyadás idejét a vőlegény eljövetele követi. Ez összhangban volt az imént bemutatott érvekkel, mind a próféciákból, mind az előképekből. Ezek erőteljes meggyőző erővel tanúsították igaz voltukat; és az „éjféli kiáltást” hívók ezrei hirdették.

„Mint az árhullám, úgy söpört végig a mozgalom az országon. Városról városra, faluról falura, sőt az eldugott vidéki helyekre is eljutott, mígnem Isten várakozó népe teljesen felébredt. A

rajongás eltűnt e hirdetés nyomán, miként a korai dér a felkelő nap előtt. A hívők látták, hogy kétségeik és tanácsalanságuk megszűnnek, és reménység meg bátorság töltötte be szívüket. A munka mentes volt azoktól a szélsőségektől, amelyek mindig megmutatkoznak, amikor emberi felindulás van jelen Isten Igéjének és Lelkének fékező befolyása nélkül. Jellegében hasonló volt azokhoz a megalázkodási és az Úrhoz való visszatérési időszakokhoz, amelyek az ősi Izraelben az Ő szolgáinak feddő üzeneteit követték. Magán viselte azokat a jellemző vonásokat, amelyek minden korszakban Isten munkáját jelzik. Kevés volt benne az eksztatikus öröm, annál inkább a szív mély vizsgálata, a bűnvallás és a világról való lemondás. A gyötrődő lelkek terhe az Úrral való találkozásra való felkészülés volt. Kitartó ima és Istennek való fenntartás nélküli odaszentelődés jellemezte.” A nagy küzdelem, 400.

A tavaszi ünnepek a szent héten teljesebben be, és a korai vagy alfa eső akkor áradt ki pünkösdkor, előképezve így módon a késői eső kiáradását az őszi ünnepekben. Ezek a tavaszi ünnepek a 3Mózes 23. fejezetének elsőtől huszonkettedik verséig vannak bemutatva. Az őszi ünnepek a 23-tól 44-ig terjedő versekben találhatók. A 2300 év elvezet 1844-hez. Huszonkét vers a tavaszi ünnepekről és huszonkét vers az őszi ünnepekről. Két huszonkettes csoport a huszonharmadik fejezetben.

A kürtzengés ünnepe figyelmeztetés volt arra, hogy tíz nap múlva ítélet következik be, a sátoros ünnep pedig az engesztelés napján megbocsátott bűnök fölötti öröm ünneplése volt. Az ünnepet követő szombat és nyolcadik nap a föld ezeréves szombatnyugalmát jelképezi.

Szeretteim, ne legyen elöttetek rejtve ez az egy dolog: hogy az Úrnál egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. 2 Péter 3:8.

Az első angyal meghirdette az ítélet megnyílását, és azon a prófétai szinten 1798, amely Dániel „végideje” volt, a trombiták ünnepének beteljesedése; ám 1840. augusztus 11-én az 1798-ból származó első angyal fel nem pecsételt üzenete erőt nyert a második jaj prófécijának beteljesedésével. Az iszlám a trombiták ünnepének figyelmeztetéséhez tartozik, amely az ítélet közelgő napját hirdeti.

Azok számára, akik készek látni, az őszi trombiták és a sátorok ünnepei alfa és ómega ünnepeket jelképeznek, közöttük pedig az ítélet áll. Nem véletlen, hogy ezeket az ünnepeket a Leviticus huszonharmadik fejezete azonosítja. A huszonhárom az engesztelés jelképe. Nem véletlen, hogy az első ünnep a hetedik hónap első napjára esik, és hogy az utolsó ünnep a huszonkettedik napon ér véget. A trombiták ünnepe a héber ábécé első betűje, az engesztelés napja a középső betű, a sátorok ünnepe pedig a héber ábécé huszonkettedik betűje.

A Leviticus 23. fejezetének 23-tól 44-ig terjedő versei huszonkét verset alkotnak az „igazság keretén” belül. A középen álló tizedik nap egy próbatételt azonosít, mert a tíz a próba jelképe, és az engesztelés napja az a pont, ahol az elveszettek lázadása feljegyeztetik és megoldást nyer, s ezt a lázadást a héber ábécé tizenharmadik betűje jelképezi. Az igazság héber szavának középső betűje a tizenharmadik, és ez egybeesik a hetedik hónap tizedik napjával; útjelzőként pedig magán hordozza a héber ábécé és az adott nap prófétai jellemzőit. Tíz meg tizenhárom huszonhárom. A hetven a 10-szer 7 összege, és a hetedik hónap tizedik napja szintén hetvennek felel meg, ami a kegyelmi idő lezárulásának jelképe.

Ekkor hozzálépett Péter, és ezt mondta neki: Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia, hogy megbocsássak neki? Még hétszer is? Jézus így szólt hozzá: Nem azt mondom neked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenszer hétszer is. Máté 18:21, 22.

Négyszázkilencven esztendő lett kijelölve az ősi Izráel számára. Ezek az esztendők a kétezer-háromszáz esztendőből lettek levágva, és hetven hétként lettek ábrázolva; így Jézus azonosította, hogy a kegyelmi idő határa négyszázkilencven esztendő, amelyet Dániel kilencedik fejezetében a „hetven” hét jelképez.

Hetven hét rendeltetett népedre és szent városodra, hogy véget vessenek a törvényszegésnek, hogy véget vessenek a bűnöknek, hogy engesztelést szerezzenek a hamisságért, hogy elhozzák az örök igazságot, hogy lepecsételjék a látomást és a próféciát, és hogy felkenjék a Szentek Szentjét. Dániel 9:24.

A „kiváгатni” szóval fordított héber kifejezés az Ószövetségben csak ebben a versben fordul elő, és jelentése: „elrendelt” vagy „elhatározott”. Különbözik attól a rendszerint használt szótól, amelyet „kiváгатni”-nak fordítanak, és amely azon alapul, hogy Ábrám a szövetség első lépéseként az áldozati állatokat kettévágta Mózes első könyve tizenötödik fejezetében. „Elrendeltetett” és „elhatároztatott”, hogy Izráelnek négyszázkilencven év próbaideje lesz, és azután kiváгатik mint Isten szövetséges népe. Két különböző „kiváгатás”: az egyik azt jelképezi, hogy ez az időszak próbaidő volt, amely a hetvenes szám által egy nagyobb számból „vágatott ki”, és amikor Jóel „új bora” „kiváгатik” az ő szájukból, a kegyelemidő lezárul. A hetven a kegyelemidő lezárulását jelképezi.

Az őszi ünnepek magukban hordozzák a héber „igazság” szó három lépését. Az őszi ünnepek a 3Mózes 23:23-nál kezdődnek, az Engesztelés Napjának középső határpontja a tizedik nap és a tizenharmadik betű, ami 23-nak felel meg, a Sátoros ünnep pedig a huszonkettedik napon ér véget, majd ezt követi egy nagy szombat az ünnep után, és a szakasz a 23:44-nél zárul.

A Leviticus a lévítai papságot jelenti. A tavaszi ünnepek a 23:1–22-ben vannak bemutatva, azután az őszi ünnepek a 23:23–44-ben. A tavaszi ünnepeket huszonkét vers képviseli, és a héber ábécé huszonkét betűből áll. Az őszi ünnepek szintén huszonkét versben vannak kifejtve. A trombiták ünnepe meghirdeti az ítélet közeledtét az engesztelés napján. Azután a sátoros ünnep hét napig tart, és a hetedik hónap huszonkettedik napján ér véget. A hét nap közül az első szertartási szombat volt, miként a nyolcadik nap is, amely a hétnapos ünnepet követő nap volt. Az első és a nyolcadik nap a nyolcadik napot a hétből való nyolcadik jelképévé teszi.

Szólj Izráel fiainak, mondván: E hetedik hónap tizenötödik napján legyen a sátoros ünnep hét napig az Úrnak. Az első napon szent gyülekezés legyen: semmi szolgai munkát ne végezzetek azon. Hét napon át tűzáldozatot mutassatok be az Úrnak; a nyolcadik napon is szent gyülekezések legyen, és mutassatok be tűzáldozatot az Úrnak: ünnepélyes összegyülekezés ez; semmi szolgai munkát ne végezzetek azon. ... Továbbá a hetedik hónap tizenötödik napján, amikor begyűjtöttétek a föld termését, ünnepet üljetek az Úrnak hét napon át: az első napon nyugalomnap legyen, és a nyolcadik napon is nyugalomnap. 3Mózes 23:34–36, 39.

A nyolcadik napi ünnepi szombat az évezred szombatját jelképezi, amely a sátoros ünnepet követi. Az ősi Izráel negyvenéves pusztai vándorlására a sátoros ünnep napjai alatt való lombsátrakban lakással emlékeznek, és ez nemcsak a késői eső kitöltését jelképezi, hanem Jákób nyomorúságának idejét is, amikor az angyalok Isten hűségeseit oltalom végett a dombokra és hegyekre vezették.

„A nyomorúság idején mindnyájan elmenekültünk a városokból és falvakból, de az istentelenek üldöztek bennünket, és karddal behatoltak a szentek házaiba. Felemelték a kardot, hogy megöljenek minket, de az összetört, és oly erőtlennül hullott alá, mint a szalma. Ekkor mindnyájan éjjel és nappal szabadításért kiáltottunk, és a kiáltás felhatolt Isten elé. Felkelt a nap, és a hold megállt. A patakok megszűntek folyni. Sötét, nehéz felhők tornyosultak fel, és egymásnak csapódtak. De volt egy tiszta hely a megállapodott dicsőségben, ahonnan Isten szava úgy hangzott, mint sok vizek zúgása, amely megrázta az eget és a földet. Az ég megnyílt és bezárult, és háborgásban volt. A hegyek megrendültek, mint a szélben hajladozó nád, és mindenfelé szaggatott sziklákat hánytak ki magukból. A tenger forrt, mint a fazék, és köveket vetett a földre. És amint Isten kijelentette Jézus eljövételének napját és óráját, és átadta népének az örökkévaló szövetséget, egy-egy mondatot szólt, majd megállt, miközben a szavak végighömpölyögtek a földön. Isten Izráele felfelé szegezett szemekkel állt, hallgatva a szavakat, amint azok Jehova szájából kijöttek, és végiggördültek a földön, mint a legharsányabb mennydörgés mennydörgő robajai. Félelmetesen ünnepélyes volt. Minden mondat végén a szentek felkiáltottak: Dicsőség! Halleluja! Arcukat beragyogta Isten dicsősége; és ragyogtak a dicsőségtől, miként Mózes arca is, amikor lejött a Sínai-hegyről. Az istentelenek a dicsőség miatt nem tudtak rájuk tekinteni. És amikor kimondatott a véget nem érő áldás azokra, akik azzal tisztelték Istent, hogy szombatját szentül megtartották, hatalmas győzelmi kiáltás hangzott fel a Fenevad és annak Képe fölött.”

„Akkor kezdődött a jubileum, amikor a földnek nyugalomban kellett lennie.” Review and Herald, 1851. július 21.

Jézus visszatér, és a föld ezer esztendeig nyugalomban lesz, amint azt a föld hetedik évi szombatja és a jubileum előképezi. A Léviták könyve huszonharmadik fejezetének harmadik versében az ember számára rendelt hetedik napi szombat úgy van megjelölve, mint annak a fejezetnek a bevezetése, amely a nyolcadikkal zárul, vagyis a hétből valóval, és a föld nyugvásának hetedik évi szombatját jelképezi.

És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nekik: Az Úr ünnepei felől, amelyeket szent gyülekezésekül hirdettek ki, ezek az én ünnepeim. Hat napon munkát végezzenek, de a hetedik nap a nyugalom szombatja, szent gyülekezés; semmi munkát ne végezzetek azon: az Úr szombatja ez minden lakóhelyeteken. 3Mózes 23:1–3.

A huszonharmadik fejezet alfája a hetedik napi szombat, és a fejezet ómegája az azer év, amikor a föld pusztá lesz, amit a föld számára rendelt hetedik évi szombat és a jubileum előképezett. A fejezet alfája a tavaszi ünnepek sora, amely a hetedik napi szombattal kezdődik, és a huszonkettedik versben ér véget; míg a fejezet ómegája a hetedik hónap huszonkettedik napján ér véget, amelyet a nyolcadik napi ceremoniális szombat követ, s ez a föld hetedik évi szombatát

jelképezi.

Az elsőől a huszonkettedik versig Krisztusnak a szent helyen végzett mennyei főpapi szolgálatát ábrázolja; a huszonharmadiktól a negyvennegyedik versig pedig az Ő szolgálatát a Szentek Szentjében. A Léviticus a papság jelképe, és Krisztus főpapi szolgálatát ábrázolja. A hetednap alfa szombat visszanyúlik a teremtésig, a hetedik évi ómega szombat pedig az újjáteremtett földig terjed. A Léviticus huszonharmadik fejezete történelmileg a teremtestől az újjáteremtésig ível.

A prófétai üzenet öröme vagy szégyene azoknak a jelképe, akik az Éjféli Kiáltás üzenetével vagy annak hamisítványával rendelkeznek. Amíg ez az igazság nem kerül bele a történetmondásba, addig elsikkad az a kérdés, amely a szégyent előidézi. Akik birtokolják a valódi olajat, nem fogják elmulasztani ezt a pontot. Az örömet azok jelképezik, akiknek bűnei eltávolítottak, és őket azok ábrázolják, akik a sátoros ünnepet ünneplik.

És az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét,) teljes kegyelemmel és igazsággal. János 1:14.

A „lakozott” szóval fordított görög kifejezés jelentése: „sátorozni”, „sátrat verni”. Jézus testté lett, és közöttünk sátorozott. Magára vette emberi természetünket, a mi sátorhajlékunkat, sátrunkat, kunyhónkat, testünket. Péter így fogalmazott:

Igen, helyesnek tartom, hogy amíg e sátorban vagyok, emlékeztetés által serkentsenek titeket; tudván, hogy hamarosan le kell vetnem e sátram, amiképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nekem. 2 Péter 1:13, 14.

Pál így fogalmazott:

Mert tudjuk, hogy ha e sátor földi háza leomlik, Istentől való épületünk van, nem kézzel csinált ház, örökkévaló a mennyekben. Mert azért ebben sóhajtozunk, kívánván felölteni a mi mennyei hajlékunkat: ha ugyan felöltözöttek is mezíteleneknek nem találtatunk. Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, sóhajtozunk megterhelhetve; mivelhogynem kívánunk levetköztetni, hanem felöltöztetni, hogy a halandót elnyelje az élet. 2 Korinthus 5:1–4.

A sátoros ünnep a száznegyvennégyezer elpecsételésének jelképe, amely akkor teljesedik be, amikor megnyílnak az ég ablakai. Amikor a száznegyvennégyezer bűnei eltávolítottak, a Szentlélek mérték nélkül árad ki a győzedelmes egyházra. A száznegyvennégyezer ítélete befejeződött, és az elpecsételtek kimennek, hogy a harmadik angyal hangos kiáltását hirdessék a Szentlélek ereje alatt, amint azt a sátoros ünnep jelképezi.

Testünk templom, és sátor, vagyis hajlék. Akik Jeruzsálembe gyűltek a sátoros ünnep megünneplésére, azt ünnepelték, hogy bűneik eltöröltettek. Mózes felhasználtatott a pusztában a hajlék felállítására, és a végén a sátoros ünnepet úgy ünnepelték meg, hogy sátrakban laktak a pusztában, mert Jézus a véget mindig a kezdettel szemlélteti.

Annakokáért, szent atyámfiak, mennyei elhívás részesei, figyeljétek vallástételünk Apostolára és Főpapjára, Krisztus Jézusra; aki hű volt ahhoz, aki őt rendelte, miként Mózes is hű volt az ő egész házában. Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház

építőjét nagyobb tisztesség illeti, mint magát a házat. Mert minden házat épít valaki; aki pedig mindent megépített, az Isten. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában mint szolga, bizonyosságul azoknak, amikről később szó esendő volt; Krisztus azonban mint Fiú a maga háza felett; amely ház mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménység dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk. Zsidók 3:1–6.

Mózes volt az a hűséges szolga, akit Isten a sátor-templom felépítésére használt, de Krisztus mint Főpap és Apostol nagyobb tisztességre méltó, mint a szolga, Mózes. Minden házat, Mózes sátor-templomától kezdve Salamon templomán át Heródes negyvenhat éven át átépített templomáig, az emberi templomot annak 46 kromoszómájával, valamint az 1798-tól 1844-ig terjedő millerita templomot, mind Isten építette. A templomok különféle megnyilvánulásainak prófétai vonalában, amely az Éden kertjében kezdődött, majd a bűn után a kert kapujánál, azután az özönvíz után az oltároknál egészen Mózesig folytatódott, a három elsődleges jelzőpont: Mózes, Krisztus és a száznegyvennégyezer.

Mózes és Krisztus az ősi Izráel alfáját és ómegáját képviselik, és együtt az emberiség és az istenség egyesülését jelképezik, amelyet a száznegyvennégyezer is képvisel. A harmadik angyal megérkezésekor, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, János azt a parancsot kapja, hogy mérje meg a templomot, és ugyanezen angyal 9/11-kori megérkezésekor János ismét azt a parancsot kapja, hogy mérje meg a templomot. Mindkét esetben azt mondják neki, hogy hagyja ki az 1260 nap udvarát. 2023-ban ugyanez az angyal megérkezett, és Isten népe most arra kapott elhívást, hogy mérje meg a templomot. Az 1260 nap, vagyis a három és fél nap 2023-ban véget ért, és attól az időponttól egészen közvetlenül a vasárnaptörvény előttig a templomot fel kell építeni. 2024 az alapok lerakását jelölte, és ekkor nyilvánult meg a lázadás mint olyan csoport, amely „megvetette a kicsiny kezdetek napját”, tiltakozva Millernek ama jelkép-azonosítása ellen, amely megalapozza a látomást.

Majd így szólt hozzám az Úr igéje: Zerubbábel kezei vetették meg e ház alapját, és az ő kezei fogják azt be is fejezni; akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Mert ki vetette meg a kis dolgok napját? Örvendezni fognak, és meglátják a mérőönt Zerubbábel kezében amazokkal a héttel együtt; azok az Úr szemei, amelyek bejárják az egész földet. Zakariás 4:8–10.

Elvetni Miller azon azonosítását, hogy a látomást Róma állapítja meg, annyi, mint elvetni az alapokat, és ez annyi, mint „megvetni a kicsiny dolgok napját”. A millerita mozgalom volt az első és a második angyal alfa-mozgalma, a száznegyvennégyezer mozgalma pedig a harmadik angyal ómega-mozgalma. Huszonkétszer hatalmasabb az alfánál. Ebben a prófétai értelemben a millerita mozgalom alapjai „a kicsiny dolgok napja”. Megvetni bármely alapvető igazságot, amely Habakuk két tábláján van ábrázolva, annyi, mint meghalni, mert a látomás, amelyet Dániel 11 tizenegyedik verse állapít meg, ugyanaz a látomás, amelyet Salamon azonosított.

Ahol nincs kijelentés, elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A zárókő-látomás csodálatos, mert rámutat arra, hogy az alapvető sarokkő egyben a zárókő is, de huszonkétszer nagyobb erővel. A 2024-es alfa alapozó próba a külső, értelmi pecsételési üzenet volt, a 2026-os ómega templomi próba pedig a belső, lelki pecsételési üzenet. Az egyik a fenevad képét és bélyegét azonosítja, a másik pedig Isten képét és bélyegét. Ezt az ómega belső próbát Miller álmának két jelképe szemlélteti, amelyeket az utolsó napok eseményeinek összefüggésében kell meghatározni. Mi a tárház? és mi a hús?

A következő cikkben folytatjuk ezeket a dolgokat.

Jézus korának zsidó házassága három fő szakaszban zajlott, amelyek gyakran hónapokra vagy egy évre oszlottak el. Az első lépés a törvényes házasságkötés volt, amelyet eljegyzésnek neveztek; ekkor a házasság jogilag létrejött, de a menyasszony és a vőlegény továbbra is külön maradtak, miközben a vőlegény visszatért atyjának házához, hogy helyet készítsen menyasszonya számára. Ezért nevezték Máriát József feleségének már azelőtt is, hogy együtt éltek volna. Az ebben az időszakban tanúsított hűtlenséget házasságtörésnek tekintették.

A várakozás időszaka bizonytalan volt, és tarthatott napokig, hetekig vagy hónapokig. A bizonytalanság a példázat lényeges eleme. Az apa akár egy évig is várhatott, hogy megbizonyosodjék a menyasszony szüzességéről. A vőlegény nem hirdette meg visszatérésének pontos napját vagy óráját, mert annak meghatározása az apja döntése volt; így a menyasszony tudta, hogy a menyegző eljön — de azt nem, hogy mikor. Ez a bizonytalanság szándékos volt, és amíg az apa meg nem parancsolta a vőlegénynek, hogy menjen, és vegye magához menyasszonyát, minden ezzel kapcsolatos dolog késedelmet szenvedett.

Amikor az apa azt mondta: „menj, és hozd el a menyasszonyodat”, a vőlegény éjszaka érkezett, barátaival együtt, kiáltozva és kürtöt fújva. Ez mindig éjszaka történt, hogy elkerüljék a nagy távolságokon való utazást a nappali hőségben, amely Izrael földjén nyomasztó lehet. Fáklyákra és olajra volt szükség, mert nem volt utcai világítás, és a menet órákon át is tarthatott. Az ősi héber házasságok tényleges szertartási kijelentése, amelyet a menetelés során hirdettek, ez volt: „Ímé, jó a vőlegény!”

A példázatban szereplő szüzek (koszorúslányok) nem akármilyen asszonyok voltak, hanem a menyasszony kísérői, akik vele együtt várakoztak, akiktől elvárták, hogy csatlakozzanak a menethez, és akiknek az volt a kötelességük, hogy bármely órában készen álljanak, és magukkal vigyék saját olajukat, hogy megvilágítsák a vőlegény házához vezető utat. A fáklyák gyorsan égtek, ezért szükséges volt tartalék olajat is vinni, arra az esetre, ha hosszú lenne az út. Az olajnak nem volt közösségi megosztása.

A késedelem az ősi menetben és házasságkötésben megszokott volt, és kulturálisan nem jelentett problémát. A késedelmekre számítottak, és az elalvás természetes volt. A különbség nem az alvásban, hanem az előkészületben rejlik, nem az ébrenlétben. A balga szüzek nem készültek fel a késedelemre úgy, ahogyan az okosak. Mindenki aludt volna, mert a törvényes eljegyzéstől a házasság beteljesedéséig terjedő idő akár egy évig is eltarthat.

Amint a menet elérte a vőlegény házát, megkezdődött a menyegzői lakoma, az ajtót pedig végleg bezárták, és a későn érkezőket nem bocsátották be. Ez nem kegyetlenség volt, hanem szokás, mert bárki, aki később, az ajtó bezárása után kopogtatott, azt jelentette, hogy nem volt a menet része.

Jézus nem kitalált képeket használt, és ehhez a példázathoz nem fűzött magyarázatot, amint azt gyakran tette. Nem is volt szüksége magyarázatot adni, mert mindezek a kulturális részletek hallgatósága előtt teljesen ismertek voltak. Jézus egy szó szerinti keleti házasságra utalt, nem pedig valamiféle elvonatkoztatásra.

A részletek teljes mértékben megerősítést nyernek mind a héber bizonyágtétel, mind a római és görög korszak történetírói által.

A Misna (Kr. u. 2. század, de a Kr. u. 70 előtti templomi korszak szokásait őrizve)

A Talmud (későbbi összeállítás, de korábbi gyakorlatot idéz)

Josephus (1. századi zsidó történetíró)

Rabbinikus esküvői liturgia és jogi tárgyalások

Júdea görög–római megfigyelői

Josephus nem ad egy rendezett „esküvői kézikönyvet”, de azok a jogi és kulturális részletek, amelyeket magától értetődőnek vesz, pontosan egybeesnek a Misna/Talmud leírásaival. A Misna a kulcsfontosságú forrás.

A példázat azért hatott olyan súlyosan az 1. századi zsidó hallgatóra, mert a Máté 25-ben semmi sem szorult magyarázatra. Az éjféli érkezés megszokott volt, a lámpások és az olaj nyilvánvalóan szükségesek voltak, a törvényes házassági eljegyzés és az éjféli menet közötti késedelem várható volt, a bezárt ajtó pedig bevett eljárásnak számított! A kizárt szüzek megszégyenültek, és Jézus korának zsidó hallgatósága számára az esztelen szüzek szégyene teljes mértékben megérdemelt volt. Mivel pontosan ismerték a szertartást, Jézus hallgatói semmi együttérzést nem tanúsítottak volna az esztelen szüzek iránt, hiszen mindenki tudta, hogy a felkészülés feltétlen kötelessége volt minden olyan szűznek, akit felkértek arra, hogy részt vegyen a menetben. Ezek az igazságok annyira nyilvánvalóak voltak a zsidó hallgatóság számára, hogy Jézusnak soha nem volt szüksége arra, hogy bármiféle magyarázatot adjon a példázathoz.